

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

จากการดำเนินการทดลองใช้โปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามแนวปัญญานิยมตามทฤษฎีเบค (Beck) เพื่อลดระดับความซึมเศร้าในผู้สูงอายุที่พักอาศัยในศูนย์พัฒนาการจัดสวัสดิการสังคม: กรณีศึกษาผู้สูงอายุบ้านบางแค โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมนั้น ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 คะแนนความซึมเศร้ารายบุคคลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.3 คะแนนความพึงพอใจในชีวิตรายบุคคลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

2.4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. การทดสอบสมมติฐานการวิจัย ซึ่งมีดังต่อไปนี้

3.1 กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้ามลดลงหลังจากได้รับโปรแกรมการให้คำปรึกษาแนวปัญญานิยมตามทฤษฎีเบค

3.2 กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าภายหลังการทดลองน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

3.3 กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

3.4 กลุ่มควบคุมจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

3.5ระดับคะแนนความซึมเศร้ามีความสัมพันธ์กับระดับคะแนนความพึงพอใจในชีวิต

ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 2

ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างจำแนกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวนคน	
	กลุ่มทดลอง	กลุ่มควบคุม
จำนวนรวม	10	10
เพศหญิง	10	6
เพศชาย	0	4
อายุ 60-65 ปี	0	0
อายุ 66-70 ปี	1	3
อายุ 71-75 ปี	2	1
อายุ 76-80 ปี	3	4
อายุ 81-85 ปี	4	2
สมรส	4	7
โสด	6	3
จำนวนบุตร 0 คน	8	3
จำนวนบุตร 1 คน	0	1
จำนวนบุตร 2 คน	2	3
จำนวนบุตร 3 คน	0	1
จำนวนบุตร 4 คน	0	2
ประถมศึกษา	4	8
มัธยมศึกษา	5	2
ปริญญาตรี	1	0

จากตาราง 2 กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการทดลองทั้งหมดมีจำนวน 20 คน จำแนกเป็นกลุ่มทดลอง 10 คน และกลุ่มควบคุม 10 คน กลุ่มทดลองเป็นเพศหญิงทั้งหมด มีอายุในช่วง 76-80 ปี และ 81-85 ปีใกล้เคียงกัน มีสถานภาพโสดเป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้กลุ่มทดลองมีผู้ที่มีบุตรเพียง 2 คนเท่านั้น อีก 8 คนไม่มีบุตร ระดับการศึกษามีตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงปริญญาตรี โดยส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษาและชั้นมัธยมศึกษาใกล้เคียงกัน

ส่วนกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 6 คนและเพศชาย 4 คน มีอายุในช่วง 76-80 ปี เป็นส่วนใหญ่ สถานภาพสมรสส่วนใหญ่แต่งงานจึงทำให้กลุ่มควบคุมส่วนใหญ่เป็นผู้มีบุตร จำนวนบุตรส่วนใหญ่คือ 2 คนและระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับประถมศึกษา

สาเหตุที่กลุ่มทดลองเป็นเพศหญิงทั้งหมดเนื่องจากการทำวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดที่ ผู้สูงอายุ บ้านบางแคแยกพักอาศัยอยู่ในบ้านเป็นหลังซึ่งจะแยกระหว่างชาย และหญิงประกอบกับเพื่อความสะดวกแก่ผู้สูงอายุในการทำกลุ่มให้การศึกษา ผู้วิจัยจึงเลือกผู้สูงอายุที่พักอาศัยในบ้านหลังเดียวกันเป็นกลุ่มทดลองจึงทำให้กลุ่มทดลองมีเพศหญิงทั้งหมด ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นเนื่องจากไม่ต้องการมีการให้การศึกษาผู้วิจัยจึงเลือกผู้สูงอายุจากบ้านพักอาศัยที่ต่างกัน ได้จึงมีทั้งเพศชาย และเพศหญิง

การวิเคราะห์ข้อมูล

คะแนนความซึมเศร้า

- คะแนนความซึมเศร้ารายบุคคลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 3

คะแนนความซึมเศร้าและระดับของความซึมเศร้ารายบุคคลของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล

กลุ่มทดลอง	คะแนนความซึมเศร้า					
	ระยะก่อนทดลอง		ระยะหลังการทดลอง		ระยะติดตามผล	
	คะแนน	ระดับ	คะแนน	ระดับ	คะแนน	ระดับ
คนที่ 1	22	ปานกลาง	21	ปานกลาง	20	ปานกลาง
คนที่ 2	24	ปานกลาง	20	ปานกลาง	20	ปานกลาง
คนที่ 3	23	ปานกลาง	20	ปานกลาง	21	ปานกลาง
คนที่ 4	16	ต่ำ	14	ต่ำ	14	ต่ำ
คนที่ 5	19	ต่ำ	15	ต่ำ	17	ต่ำ
คนที่ 6	18	ต่ำ	17	ต่ำ	18	ต่ำ
คนที่ 7	17	ต่ำ	17	ต่ำ	17	ต่ำ
คนที่ 8	18	ต่ำ	14	ต่ำ	17	ต่ำ
คนที่ 9	16	ต่ำ	14	ต่ำ	14	ต่ำ
คนที่ 10	16	ต่ำ	15	ต่ำ	16	ต่ำ

จากตาราง 3 ในกลุ่มทดลอง เมื่อพิจารณาคะแนนความซึมเศร้าของสมาชิกแต่ละคนจะพบว่า ระยะก่อนการทดลอง สมาชิกมีคะแนนความซึมเศร้าอยู่ในระดับปานกลาง 3 คน ระดับต่ำ 7 คน เมื่อได้เข้าร่วมโปรแกรมในระยะหลังการทดลองสมาชิกยังคงมีระดับความซึมเศร้าเช่นเดิม แต่จะพบว่าคะแนนความซึมเศร้าก่อนและหลังการทดลองมีคะแนนลดลงเล็กน้อย และยังพบว่า

ตาราง 4

คะแนนความซึมเศร้าและระดับของความซึมเศร้ารายบุคคลของกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	คะแนนความซึมเศร้า			
	ระยะก่อนทดลอง		ระยะหลังการทดลอง	
	คะแนน	ระดับ	คะแนน	ระดับ
คนที่ 1	14	ต่ำ	14	ต่ำ
คนที่ 2	15	ต่ำ	14	ต่ำ
คนที่ 3	14	ต่ำ	14	ต่ำ
คนที่ 4	17	ต่ำ	19	ต่ำ
คนที่ 5	23	ปานกลาง	22	ปานกลาง
คนที่ 6	14	ต่ำ	16	ต่ำ
คนที่ 7	16	ต่ำ	16	ต่ำ
คนที่ 8	16	ต่ำ	14	ต่ำ
คนที่ 9	18	ต่ำ	16	ต่ำ
คนที่ 10	15	ต่ำ	15	ต่ำ

จากตาราง 4 ในส่วนของกลุ่มควบคุม เมื่อพิจารณาคะแนนความซึมเศร้าของสมาชิกแต่ละคนพบว่า ทั้งก่อนและหลังการทดลอง สมาชิกทั้ง 10 คนมีคะแนนความซึมเศร้าอยู่ในระดับปานกลาง 1 คน และระดับต่ำ 9 คน สมาชิกในกลุ่มมีคะแนนความซึมเศร้าก่อนการทดลอง และหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

- ค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 5

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง และติดตามผล

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนความซึมเศร้า					
	ระยะก่อนการทดลอง		ระยะหลังการทดลอง		ระยะติดตามผล	
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
กลุ่มทดลอง (n = 10)	18.90	3.03	16.70	2.75	17.40	2.41
กลุ่มควบคุม (n = 10)	16.20	2.74	16.20	2.62	-	-

M= Mean, *SD*= Standard deviation

จากตาราง 5 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าของผู้สูงอายุกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า ก่อนการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมเล็กน้อย และจัดอยู่ในระดับต่ำเช่นเดียวกัน ในระยะหลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าลดลง ส่วนกลุ่มควบคุมพบว่ามีค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าในระยะหลังการทดลองเท่ากับระยะก่อนการทดลอง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าสูงกว่าเล็กน้อย เนื่องจากคะแนนความซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลองของกลุ่มควบคุมมีคะแนนน้อยกว่ากลุ่มทดลองตั้งแต่เริ่มการวิจัย และในระยะติดตามผลพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าสูงขึ้นเล็กน้อย

คะแนนความพึงพอใจในชีวิต

- คะแนนความพึงพอใจในชีวิตรายบุคคลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 6

คะแนนคะแนนความพึงพอใจในชีวิตและระดับของความพึงพอใจในชีวิตรายบุคคลของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	คะแนนความพึงพอใจในชีวิต			
	ระยะก่อนทดลอง		ระยะหลังการทดลอง	
	คะแนน	ระดับ	คะแนน	ระดับ
คนที่ 1	50	ปรับปรุง	49	ปรับปรุง
คนที่ 2	42	ปรับปรุง	45	ปรับปรุง
คนที่ 3	47	ปรับปรุง	54	ปรับปรุง
คนที่ 4	52	ปรับปรุง	50	ปรับปรุง
คนที่ 5	45	ปรับปรุง	53	ปรับปรุง
คนที่ 6	47	ปรับปรุง	50	ปรับปรุง
คนที่ 7	50	ปรับปรุง	49	ปรับปรุง
คนที่ 8	45	ปรับปรุง	52	ปรับปรุง
คนที่ 9	50	ปรับปรุง	52	ปรับปรุง
คนที่ 10	49	ปรับปรุง	49	ปรับปรุง

จากตาราง 6 ในกลุ่มทดลอง เมื่อพิจารณาค่าคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของสมาชิกแต่ละคนพบว่า ระยะก่อนการทดลอง สมาชิกทุกคนมีคะแนนความพึงพอใจอยู่ในระดับยังต้องปรับปรุง เมื่อได้เข้าร่วมโปรแกรมในระยะหลังการทดลองสมาชิกยังคงมีระดับความพึงพอใจในชีวิตเช่นเดิม แต่จะพบว่าคะแนนความพึงพอใจในชีวิตก่อนและหลังการทดลองมีคะแนนเพิ่มขึ้นเล็กน้อย สรุปได้ว่าทั้งระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง กลุ่มมีคะแนนความพึงพอใจในชีวิตส่วนใหญ่ใน

ตาราง 7

คะแนนความพึงพอใจในชีวิตและระดับของความพึงพอใจในชีวิตรายบุคคลของกลุ่มควบคุม
ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	คะแนนความพึงพอใจในชีวิต			
	ระยะก่อนทดลอง		ระยะหลังการทดลอง	
	คะแนน	ระดับ	คะแนน	ระดับ
คนที่ 1	49	ปรับปรุง	50	ปรับปรุง
คนที่ 2	50	ปรับปรุง	49	ปรับปรุง
คนที่ 3	47	ปรับปรุง	50	ปรับปรุง
คนที่ 4	46	ปรับปรุง	46	ปรับปรุง
คนที่ 5	45	ปรับปรุง	47	ปรับปรุง
คนที่ 6	49	ปรับปรุง	45	ปรับปรุง
คนที่ 7	50	ปรับปรุง	49	ปรับปรุง
คนที่ 8	50	ปรับปรุง	42	ปรับปรุง
คนที่ 9	47	ปรับปรุง	50	ปรับปรุง
คนที่ 10	51	ปรับปรุง	52	ปรับปรุง

จากตาราง 7 ในส่วนของกลุ่มควบคุม เมื่อพิจารณาคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของสมาชิกแต่ละคนพบว่า ทั้งก่อนและหลังการทดลอง สมาชิกทั้ง 10 คน มีคะแนนความพึงพอใจอยู่ในระดับปรับปรุง สมาชิกในกลุ่มมีคะแนนความพึงพอใจในชีวิตก่อนการทดลองและหลังการทดลองใกล้เคียงกัน.

- ค่าเฉลี่ยของคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

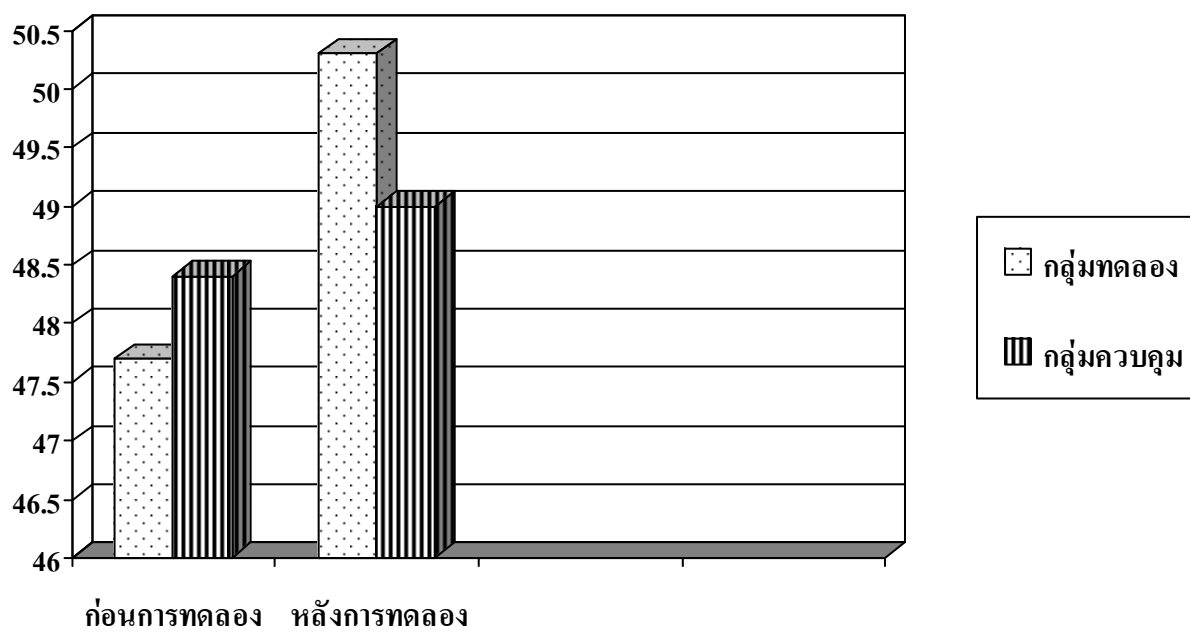
ตาราง 8

ค่าเฉลี่ยของคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนความพึงพอใจในชีวิต			
	ระยะก่อนการทดลอง		ระยะหลังการทดลอง	
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
กลุ่มทดลอง (n = 10)	47.70	3.056	50.30	2.584
กลุ่มควบคุม (n = 10)	48.40	2.011	49.00	2.357

จากตาราง 8 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของผู้สูงอายุก่อนการทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า ก่อนการทดลองค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มทดลองเล็กน้อย ในระยะหลังการทดลองพบว่าค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจในชีวิตของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยที่กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนความพึงพอใจในชีวิตก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

ภาพ 3 คะแนนความพึงพอใจในชีวิตของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง

การทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้กำหนดระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ 1

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าลดลงหลังจากได้รับโปรแกรมการให้การศึกษาแนวปัญญานิยมตามทฤษฎีเบค

โดยมีสมมติฐานทางสถิติ คือ

H_0 : กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าไม่แตกต่างกันหลังจากได้รับโปรแกรมการให้การศึกษาแนวปัญญานิยมตามทฤษฎีเบค

H_1 : กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าลดลงหลังจากได้รับโปรแกรมการให้การศึกษาแนวปัญญานิยมตามทฤษฎีเบค

ตาราง 9

ผลการทดสอบค่า t (t test dependent) ของค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยความซึมเศร้าของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ค่า t	ค่า p
	M	SD	M	SD		
กลุ่มทดลอง ($n = 10$)	18.90	3.034	16.70	2.750	4.714	0.001 (2-tailed)

** $p < .01$

จากตาราง 9 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยความซึมเศร้าของกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลองพบว่า ในระยะหลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าลดลงเล็กน้อย เมื่อทดสอบด้วยค่า t (t -test dependent) ได้ผลค่า $t = 4.714$ และ $p = .000$ (1-tailed) และเมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่าค่า $p < .05$ แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานว่างทางสถิติ และยอมรับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าลดลงหลังจากได้รับโปรแกรมการให้การศึกษาแนวปัญญานิยมตามทฤษฎีเบค เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 1

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ 2

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าภายหลังการทดลองน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

โดยมีสมมติฐานทางสถิติ คือ

H_0 : กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าภายหลังการทดลองไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุม

H_1 : กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าภายหลังการทดลองน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

ตาราง 10

ผลการทดสอบค่าที (t - test independent) ของค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยความซึมเศร้าระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มทดลอง(n=10)		กลุ่มควบคุม(n=10)		ค่า t	ค่า p
	M	SD	M	SD		
หลังการทดลอง	16.70	2.751	16.20	2.625	.582	0.284

(1-tailed)

จากตาราง 10 เมื่อทดสอบสมมติฐานในระยะหลังการทดลอง โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม เมื่อทดสอบด้วยค่าที (t - test independent) ได้ผลค่า $t = 0.582$ และ $p = 0.284$ (1-tailed) และเมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่าค่า $p > .05$ แสดงว่าความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่างทางสถิติ และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ กลุ่มทดลองที่ได้รับโปรแกรมการให้การศึกษาแนวปัญญานิยมตามทฤษฎีเบคมีระดับความซึมเศร้าไม่แตกต่างจากกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับโปรแกรมการให้การศึกษาไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 2

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ 3

สมมติฐานการวิจัยที่ 3 คือ กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติ คือ

H_0 : กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลแตกต่างกัน

ตาราง 11

ผลการทดสอบค่าที (t -test dependent) ของค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยความซึมเศร้าของกลุ่มทดลองในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

กลุ่มตัวอย่าง	หลังการทดลอง		ระยะติดตามผล		ค่า t	ค่า p
	M	SD	M	SD		
กลุ่มทดลอง ($n = 10$)	16.70	2.751	17.40	2.413	-1.909	0.089 (2-tailed)

จากตาราง 11 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยความซึมเศร้าของกลุ่มทดลอง ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลพบว่า ในระยะติดตามผลค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าเพิ่มขึ้นเล็กน้อย เมื่อทดสอบด้วยค่าที (t -test dependent) ได้ผลค่า $t = -1.909$ และ $p = .089$ (2-tailed) และเมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่าค่า $p > .05$ แสดงว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่างทางสถิติ และยอมรับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ กลุ่มทดลองจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 3

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ 4

สมมติฐานการวิจัยที่ 4 กลุ่มควบคุมจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

โดยมีสมมติฐานทางสถิติ คือ

H_0 : กลุ่มควบคุมจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

H_1 : กลุ่มควบคุมจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกัน

ตาราง 12

ผลการทดสอบค่าที (t test dependent) ของค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยความซึมเศร้าของกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ค่า t	ค่า p
	M	SD	M	SD		
กลุ่มควบคุม ($n = 10$)	16.20	2.741	16.20	2.620	0.000	1.000 (2-tailed)

จากตาราง 12 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเฉลี่ยความซึมเศร้าของกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลองพบว่า ในระยะหลังการทดลองค่าเฉลี่ยของคะแนนความซึมเศร้าเท่ากับระยะก่อนการทดลอง เมื่อทดสอบด้วยค่าที (t - test dependent) ได้ผลค่า $t = 0.000$ และ $p = 1.000$ (2-tailed) และเมื่อกำหนดระดับความมีนัยสำคัญ .05 พบว่าค่า $p > .05$ แสดงว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่างทางสถิติ และยอมรับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ กลุ่มควบคุมจะมีระดับความซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 4

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ 5

สมมติฐานการวิจัยที่ 5 คือ ระดับคะแนนความซึมเศร้ามีความสัมพันธ์กับระดับความพึงพอใจในชีวิต

โดยมีสมมติฐานทางสถิติ คือ

H_0 : ระดับคะแนนความซึมเศร้าไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความพึงพอใจในชีวิต

H_1 : ระดับคะแนนความซึมเศร้ามีความสัมพันธ์กับระดับความพึงพอใจในชีวิต

ตาราง 13

ผลการทดสอบค่าความสัมพันธ์ (Pearson-Correlation) ของคะแนนความซึมเศร้าและคะแนนความพึงพอใจในชีวิต ก่อนการทดลอง

	คะแนนความซึมเศร้า	คะแนนความพึงพอใจ
ค่าเฉลี่ย	17.550	48.050
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	3.137	2.543
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	R= -0.604, P=.005	

**P < .01

จากตาราง 13 จะพบว่าคะแนนความซึมเศร้าและคะแนนความพึงพอใจมีความสัมพันธ์กันในทางลบ เมื่อทดสอบด้วยค่าสถิติทดสอบค่าความสัมพันธ์ (Pearson-Correlation) ได้ผลค่า $r = -0.604$ ค่า P น้อยกว่า 0.01 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในทางลบระหว่างคะแนนความซึมเศร้าและคะแนนความพึงพอใจ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานว่างทางสถิติ และยอมรับสมมติฐานการวิจัย โดยที่คะแนนความซึมเศร้ามาก คะแนนความพึงพอใจในชีวิตจะน้อย กล่าวคือถ้าผู้สูงอายุมีคะแนนความซึมเศร้ามากก็จะมีคะแนนความพึงพอใจในชีวิตตนเองต่ำเช่นเดียวกัน เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ 5